

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- עלי מרפא
- שער הגיליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- הכל נמצא בתורתו
- אתערותא דלתתא מהמנורה
- אל נא תשת עלינו חסאת
- התקשרות לצדיק
- זמירות בלב היער
- התורה הזמנית:
- סיום סי' ו' ותחילת סי' ד'
- נ'קודות אור' מל דפי השבוע בלקו"ה
- להאיר בתוך כלים
- גם אתה חלק
- אשורים שזכיתם לשמש למקום
- למצוא חן בעיניו ית'
- הפרשת חלה
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- תנוח לנוער
- שאל בני
- הלכה פטוקה

מי ידליק ראשון את האור?

הוויכוח הזה עלול להימשך עד אין קץ - מי יתחיל ראשון, אני או השם? אזיז את עצמי או משמים ירחמו? התשובה בצורת המנורה.

הקדושה. קל וחומר לדייק ולזהות מהיכן אתה, על פי דרך וענייניך האישי, אמור לעשות את הצעד הראשון. הקושי בזיהוי הפסיעה הראשונה גורם לאנשים רבים להימנע מלכתחילה. בבחינת "נמתין ונראה מה עלי לעשות", וזו מכשלה גדולה.

אפילו משה רבינו התקשה במעשה המנורה, משום

תתחיל, תיזרק פנימה, באופן כלשהו תיווצר מנורה טהורה. כל נקודה בקדושה יכולה להיבחר כנקודת התחלה. העיקר להתחיל לעשות.

שבסוגיות של התעוררות והתקדמות רוחנית קשה מאוד לקבוע היכן ההתחלה. איך מתחילים להיות יהודי. "מעשה המנורה" - כלומר החלק המעשי שאמור להביא את האור - קשה לפענחו. לפיכך אין מנוס אלא להשליך את החומר אל האש וממנה תצא מנורה מושלמת.

תתחיל, תיזרק פנימה, באופן כלשהו תיווצר מנורה טהורה. ההדרכה הטובה והמדויקת ביותר לעבודת השם היא "כל אשר תמצא ידך לעשות בכוחך - עשה". כל נקודה בקדושה יכולה להיבחר כנקודת התחלה. העיקר להתחיל לעשות. העולם חשוך אבל אנחנו מוקפים באביזרים מפיקי אור. יש לנו כל כך הרבה נקודות התחלה, הן מפוזרות אמנם, אבל אין צורך בסדר מפני שאת המנורה בכל אופן אי אפשר לייצר בצורה רגילה.

צורת העבודה הזו מקורה בשער החמישים, שם הסדרים והמספרים בטלים והכל מקשה אחת של אלוקות. המנורה מגלמת את השילוב המופלא בין סדר לאי סדר, בין רצוא לשוב, ובין אתערותא דלתתא לאתערותא דלעילא. היא מצוירת בדיוק רב ושבעה קנים לה. הספרה שבע מייצגת את שבע המידות, שבעת ימי השבוע, ואת כל השינויים והפרטים המדויקים. אבל "מעשה המנורה" נובע משער החמישים, מקשה אחת. לעולם לא נדע היכן ההתחלה והיכן הסוף. איפה הייתי אני והיכן היה זה הקב"ה שעשה אותי. עלינו מוטלת חובת ההתחלה. ולהתחיל אפשר בכל רגע ומכל נקודה.

אחד מנושאי הוויכוח השכיחים הוא, מי יתחיל ראשון. כאשר פורץ וויכוח בסגנון זה הוא עתיד להימשך עד אין קץ. שני הצדדים ממליצים זה לזה לקחת יוזמה ולהיות ראשון. למעשה וויכוח שכזה מאריך את גלותנו. אנחנו טוענים "השיבנו ה' אליך", לעומתנו טוענים "שובו אלי ואשובה".

וויכוח זה מצוי בכל אחד והוא מנוסח בעיקר בשאלה - מי ידליק את האור. אנחנו שרויים בעולם חשוך, בגוף אפל ותחת חשרת עבים. ברור שיש צורך דחוף באור, השאלה מי ידליק אותו. מצד אחד אנחנו איננו מסוגלים. וכי יוכל אדם לברוא אור. מאידך, אם לא אתה בן אדם תעשה משהו, איך יידלק האור?

מעשה המנורה

הבה נראה איך נוצר האור לראשונה. במוצאי שבת בראשית ירדה חשכה לעולם, אדם הראשון התחנן לפני השם יתברך שיאיר את לילו, ואז ניתנה בו דעה, נטל שתי אבנים, שפשפן זו בזו ויצאה אש. האור המלאכותי נוצר בידי אדם, אבל בפועל הוא לא עשה כמעט מאומה ליצירתו. האבנים נבראו בידי שמים, את הרעיון האציל עליו השם. ומה עשה אדם? שפשפן זו בזו.

פרשת השבוע פותחת במצוות העלאת הנרות במנורת המקדש. מפורסמת דרשת חז"ל על כך שמשוה רבינו התקשה מאוד במעשה המנורה. אף על פי שהקדוש ברוך הוא הראה לו את מעשה המנורה הוא שכח שוב ושוב (במדבר רבה, בהעלותך ס"ו). מה היה קשה כל כך במעשה המנורה? הקושי נעוץ בשאלה שהזכרנו. תפקיד המנורה להאיר, אבל "מעשה המנורה" כלומר החלק המעשי המוטל על האדם בתהליך הפקת האור, בלתי נהיר. עד כמה מסוגל אדם לעשות, ומה מוטל עליו לעשות. בסופו של דבר המנורה נוצרה מאיליה, בידי שמים. התשובה בציור המנורה:

מקשה אחת

המנורה הטהורה הורכבה מפרטים רבים; שבעה קנים, ירכה ופרחה, כפתוריה ופרחיה. אבל כל אלו נעשו מעשת אחת, גוש אחד. קשה מאוד לציין את נקודת ההתחלה של היהדות. היכן מתחילה הדרך אל

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!
הכל נמצא בתוך תורתו ומעשיותיו ושיחותיו הקדושים!

יום ב' חיי שרה תקצ"ה:
...והחייתי בדבריה במה שכתבת מענין אריכות אפים, ברוך השם אשר עד פה עזרנו שדבריו הנוראים זכרוננו לברכה מתחילין להתנצץ לעשות לשימה ובעלה טובה בלבבך, אם אמנם עדין הוא במעוט ובצמצום מאד, עם כל זה הגדלתי השמחה על צמיחת קרן ישועה הגדולה הזאת, פי באלה הקצו, פי כל ישעו וכל הקצו וכל מגמתו שתתנו ללך עם דבריו, הינו לקיים כפשוטם, ולהבין דבר מתוך דבר, ולמצא לעצמו עצות בכל יום ובכל עת בכל מה שעובר על האדם בכל עת וזמן ביום ובלילה, בטוב ובקומו, ובלחטו בדרך, בימי נעוהו, ובמי בחורו ובמי זקנותו מתחלתו ועד סופו, הן בינו לבין עצמו, הן בהנהגתו עם ביתו ואשתו ובניו, ובהנהגתו עם בני אדם הקרובים והרחוקים האוהבים והשונאים חס ושלום וכי וכי, אין דבר ואין ענין שלא נטל להוציא ולמצא לעצמו עצות נבונות ודרכים ישרים בכל דבר איך שהוא, בפניית ידידה חס ושלום ובהיית עליה בכל מיני דרגות וענינים שהאדם עומד בהם... צריך להאמין תמיד שבדאי נמצאים אלו הענינים שעוברים עליו ועל כל העולם, וכל מה ששומע בני אדם מדברים, בדאי הכל נמצא בתוך תורתו ומעשיותיו ושיחותיו הקדושים... נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן תענא	ליקוטי הלכות ח"א	משנה ברורה ח"ו	דף דומי חלוץ
שבת	יד	לה	קסט	גב	ל
א	טו	לה	קל	גג	לא
ב	טז	לה	קלא	גג	לב
ג	יז	לה	קלב	גה	לג
ד	יח	לה	קלג	גה	לד
ה	יט	לה	קלד	גה	לה
ו	כ	לה	קלה	גה	לו

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ח'

אל נא תשת עלינו חטאת

כל דיבור שרבינו אמר, מתקיים. אבל רבינו רוצה שזה יהיה יותר בשלימות.

רבינו הלא אמר 'גמרת' ואגמור', רבינו גומר. אבל כמה יגמור? כל אחד צריך לראות שרבינו יגמור דרכו הרבה, שיגמור דרכי יותר.

אנחנו לא יכולים לדבר כ"כ הרבה מהפרטים, כי הענין שלנו לא היה להתערב בעניינים של השני ח"ו ח"ו, אסור לנו להתערב בפרט של השני, אסור לנו לדבר עם השני מהפרט שלו, רק אנחנו מדברים מה'כלל' ומה'כלל' צריך לצאת 'פרטים' טובים.

הש"ת ירחם, הן אמת שזה ודאי כבודו יתברך, ורצון רבינו ז"ל, ובודאי יש לרבינו למעלה נחת רוח גדולה ועצומה מזה שנוסעים לרבינו ל'ציון' ויוצא מזה הרהור תשובה, אבל הכח של רבינו הוא כ"כ גדול, שזה יכול להיות יותר יפה, יותר יפה, ויותר יפה, וזה תלוי אם מחזיקים את עצמנו ביחד, באחדות.

יש דיבור מרבינו - ויש כאלה שלא רוצים כלל להאמין בדיבור הזה - 'אני דן את כל אחד לכף זכות חוץ מבעל מחלוקת'.

כתוב בסוף פרשת בהעלותך שאהרן הכהן ומרים הנביאה דיברו על משה רבינו, 'הרק אך במשה דיבר ה' הלא גם בנו דיבר' דיבורים נוראים.

והש"ת העניש אותם. מרים נהיתה מצורעת, ומובא שגם אהרן הצטרע, אלא שאהרן מיד התרפא בגלל שהיה כהן, אבל אהרן הכהן גם נצטרע.

מה הם כבר עשו? הם דיבור לשון הרע, וזה נקרא מחלוקת, אז מיד, מיד הם נענשו. ויש פרשה בתורה שמרים הצטרעה והיא היתה שבעה ימים חוץ למחנה.

שניהם בודאי התכוונת באמת במחשבתם, והרי אפשר היה לטעון לזכותם, הלא הם התכוונו באמת, והם היו צדיקים. אעפ"כ הם עשו מחלוקת, והענישו את שתייהם. האם זה דבר קטן שמרים הנביאה היתה מצורעת שבעה ימים? האם זה עונש קטן?

מרים חזרה אח"כ להיות מרים, היא שוב היתה מרים, אהרן הכהן הוא שוב אותו אהרן הכהן, אבל על הדבר הזה, הש"ת העניש אותם.

כך גם לגבי הדיבור של רבינו, מה פירוש שהוא לא דן כף לזכות בעל מחלוקת, לא שהוא משליך אותו לגמרי, אבל על העולה הזו הוא לא דן אותו לכף זכות. ובודאי אפשר לעשות תשובה, ולומר 'אל נא תשת עלינו חטאת', כמו שאמר אהרן הכהן.

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

יש כמה סוגי לשון הרע. ואחד מהם 'הורדת ערך האדם שעליו מדבר הלשון הרע'. יש שהמספר מגנה אדם שעכשיו נוהג כשורה, ע"י סיפור מעשי אבותיו או מעשים רעים שעה לפני שחזר למוטב, אפילו אם השומעים יודעים מהמעשים האלו, או שהם מפורשמים אצל הכל, והמספר אינו מתכוון לבזותו בסיפור זה, יש בזה איסור לשון הרע. מכיון שאם היה מספר זאת לפני האדם עצמו, היה מצטער או מתבייש, וזה אסור משום אונאת דברים, לכן גם שלא בפניו אסור.

גם שייך 'הורדת ערך' ע"י סיפור שהוא חטא בדבר שהרבה בני אדם נכשלים בזה, כגון ביטול תורה, שסיפר עליו שאינו לומד תורה גם בזמן שהוא פנוי מעסקיו. או לספר שהוא שיקר, או שאינו מדקדק בפרטי המצוות, אף אם הוא מורגל בכך, אסור לבזותו לפני אחרים, כי אינו יוצא

מכלל 'עמיתך' על עבירה שדמה לו כהיתר. [קיצור הל' לשה"ה, פ"ב סעיף א]

היי מתלמידיו של אהרן אהבה שלום... אל מול פני המנוחה
יאירו שבעת הנרות שכל הכתות שבישראל שכלולים בשבע
פתות, כפי יאירו אל מול פני המנוחה, שכלם יכינו דעתם אל
הארת הצדיק האמת שממש מאיר נשמותיהם: ליקרה, סעודה, מה

מהו התקשרות לצדיק? [א]

[א] רביז"ל הזהיר אותנו לומר לפני התפילה 'הריני מקשר עצמי לכל הצדיקים שבדורינו' (שיחות הר"ר וצ"ו). ולכן כהקדמה לכל עבודת התפילה, יש לנו לבאר קצת ענין ההתקשרות לצדיקים לעובדא למעשה [בלא להכנס לשרשי הענין].

[ב] הנה, כל ישראל הם באמת נשמה אחת של 'אדם הראשון' שנתחלקו לשישים ריבוא נשמות ישראל, וכל אחד יש לו שורש אחר בנשמת אדם הראשון. והשלמות היא, שאדם הראשון יכיר בשלמותו את ה', וזה על ידי שכל אחד ואחד יעשה וישלים

עבודתו כפי חלקו ושרשו בנשמת אדה"ר.

[ג] ולכן, יש לו לאדם לעמוד לפני ה' בכל תפילה, כל לימוד וכל מצווה - לדמות עצמו רק כחלק אחד מתוך כלליות כנסת ישראל שמתאחדים בתוך נשמת אדם הראשון שהולך ומשלים את עצמו בהשגת ה' במשך כל שנות קיום העולם. וזו לא דמות את עצמו כאדם בודד שעובד את ה' לבד.

[ד] וע"כ מובא באריז"ל שלפני כל תפילה יש לקבל מצוות 'ואהבת לרעך כמוך'. כי מחשבה של אהבת ישראל אינו כדוגמת אהבת הגויים ששניים אוהבים זה את זה, אלא הוא מחשבה של התאחדות והתחברות הנשמות להיות אחד. וכשאוהב עצמו עם כלל ישראל, ממילא מקבל הארה גדולה מכלליות הנשמות, ואזי תפילתו היא 'בשם כל ישראל'.

[ה] והנה הצדיקים נקראים בשם 'ראש' וישוים כך כדאי שההתקשרות תהיה מלובשת בדברי תורה של 'צדיק', כי ה'תורה' של הצדיק הוא לא רק רעיון רוחני, אלא הוא השגה בה' שהצדיק משיג, וכשמתחבר לנשמת הצדיק ונזכר מדיבור שלו, אזי הדיבור הזה באמת פועל בו שיוכל להתפלל, באופן חדש לגמרי.

הליכות

שיחות ומנהגים

ווערטלאך

כְּשֵׁשׁ - שְׂבַע שְׁעוֹת בְּרַצְפִּיאוֹת וכו', אִמְנֵם תְּסַרְוּ הָיָה לוֹ, שְׁהָיָה מְרַבָּה בְּאִמְרֵי וְעוֹרְטֵלְאָךְ (דְּבָרֵי בְּדִיחוּתָא) וְכַדוּמָה, וּמוֹהֲרֵי"ת הַתְּנַגְדַּ לְזֶה מֵאֵד.

וְהָיָה רַבִּי נְחֻמְן טוֹלְטֵי שִׁיעוּר הַלֶּךְ פַּעַם אֶלָּוִי לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ בַּעֲבוּרֵת ה' תִּבְרָךְ וְיִבְרָאֵת שְׁמִי, וְהִרְגִישׁ מוֹהֲרֵי"ת בְּזֶה כִּי כְּשֶׁנִּכְנַס לְמוֹהֲרֵי"ת אִמְרוּ אִיזָה וְעוֹרְטֵל (דְּבָרֵי בְּדִיחוּתָא), וְאִמְרוּ לוֹ מוֹהֲרֵי"ת: "אִיךָ קָעַן דִּיר נִישְׁט זָאגֵן זְאָגֵן נִישְׁט צו אַרְיִיגֵיין צו אים, נָאֵר אַז דו גִּיסְט צו אים קוּם נִישְׁט צו מיר" - "אִיני יְכוֹל לְצַוֵּת עֲלֶיךָ לְבָלִי לְהִנָּס אֶלָּוִי לְלַמֵּד אֶצְלוֹ, אֶךְ אִם אֶתָּה הוֹלֵךְ אֶלָּוִי אַל תְּבֹאוּ אֵלַי". וְאִכּוּן הַפְּסִיק רַבִּי נְחֻמְן לְלֶךְ שִׁבְעֵי לְרַבִּי שְׁלֹמֹה רֵאבֵן.

וּבְזִמְנֵי הַמִּתְקַלְקֵת הַגְּדוֹלָה עַל מוֹהֲרֵי"ת שֶׁנִּגְרַמָּה עַל יְדֵי הַלְצָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁלֹמֹה רֵאבֵן הַקְּפִיד עָלָיו מוֹהֲרֵי"ת מֵאֵד, וְאִמְרוּ שְׁלֹמֹה יִמְחַל לוֹ אֶפְסוֹ בְּעִלְמָא דְאֵתָּה:

כְּשֶׁשָּׁבְחוּ פַּעַם לְפָנֵי מוֹהֲרֵי"ת אִיזָה אֵדָם חֲלוּנֵי אֶחָד, בְּאִמְרָם שְׁהוּא אִישׁ יָשָׁר - "עַד אִיזָה לְרִיב" וְאִינוּ אוֹמְרֵי שֶׁקֶר, אִמְרוּ מוֹהֲרֵי"ת: "זָאגֵט עוּ נִישְׁט קִיין לִיגֵן, טוּט עוּ עַד לִיגֵן" - "אִם אִינוּ אוֹמְרֵי שֶׁקֶר, הָיָה וְהוֹשָׁה הוּא שְׁקֵר".

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ז' שיעור כ"ז - סי' ד' שיעור א' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[יג] ועל פן קשמענינים ומדברים מאיזה הודש שחדש החכם שבדור, אזי נופל יראה על זה שמדבר ומענין בהחדש. כי כשחוזרים את החדש, אזי נתעורר ונתגלה ים החכמה, שמשם מקבל המלכות את הפרנסה, ואזי בא בחינת המלכות להמשיך פרנסה. ועקר היראה היא מלכות, כי מלכות היא מקור היראה, כמו שאמרנו (אבות פ"ק א): 'אלמלא מוראה של מלכות, ואזי נתעורר היראה של החכם שחדש זה החדש, כי הכל תלוי ביראה, כי צריך שיהיה לו יראה, כדי שיהיו דבריו נשמעין, וכדי שיתקמו דבריו כפ"ל. ועל פן כשחוזרים את החדש, שאזי בא בחינת המלכות לקבל משם פרנסה, ומלכות הוא בחינת יראה כפ"ל, ועל ידי זה נתעורר יראה של החכם הנ"ל, על פן נופל יראה על זה שמענין בהחדש:

עד כאן נתבאר דרך אחת להמשיך את הדעת והוא על ידי אכילה שיווד לגשמיות העולם ומשם הוא מעורר את המלכות להמשיך שפע, וכאן מוסיף רבינו עוד דרך של המשכת הדעת, והיא מלמעלה למטה, כלומר, שעוסק בתורת הצדיק מתוך יראה, לחפש את היראת שמים שהנחיל הצדיק בתורתו, ועל ידי זה מתגלה ים החכמה שהוא המשכה של מקיפי הדעת שממשיך הצדיק בבחינת שפע הכתר ושני ידיים שבים החכמה, והוא ממשיך אותם אל האדם [כמו שנתבאר לעיל שיש כמה מדרגות בים החכמה].

וכשהאדם עוסק בתורת הצדיק הוא מעורר את סדר המשכת השפע לשכינה הק', [כמובא שבכל לימוד תורה, מעורר האדם שפע בבחינת גשם וטל להמשיך שפע לעולם]. ונמשך שפע הדעת לעולם בדרך של גילוי היראה, שהוא הארת הדעת של שני דרכי הרמזים שבים החכמה, הבן והתלמיד, כי עיקר היראה היא לדעת שהש"ת כאן הוא עומד ומשגיח עלי בהשגחה שלמה, כל מעשה שלי מטלטל את כל העולמות הן לטוב והן להיפך רח"ל, וזה נמשך דווקא כשזוכה להארת שני דרכי הידיים כמו שנתבאר, כשזוכה לכלול שני דרכים אלו לפי מדרגתו נמשך עליו יראה.

ויראה זו היא היראה של הצדיק שהלביש בדברי תורתו, כי כשאומר את תורתו מגלה אותה בדרך של יראה, כלומר, לא כדי להשמיע איזה חידוש נפלא וכדו', אלא כדי לעורר בלב האדם דרך נכונה לבוא ליראת ה', שהש"ת אתו עמו ואצלו וכמה צריך להזהר בכל עת שלא להתרחק ממנו ולא לפגום העולמות רח"ל, ואם מתעוררת עליו יראה נפולה יחשוב מיד שהש"ת ברא אותה כדי לעורר אותו להזהר ביראת ה'. ויראה זו נמשכת עליו על ידי שחוזר את תורת הצדיק, מתוך חיפוש היראה, וביותר בדרך של שיחת חברים שמחפשים יחד את הדרך לבוא ליראת שמים.

מאחר שרבים מאנשי שלומינו עוסקים כעת בתורה ד' בארגון לטייל בתורתו נענינו לבקשתם להביא את תמצית השיעורים גם על תורה זו.

תורה ד מאמר א

פתיחה

לשון רבנו, זכרנו לברכה

אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים (שמות כ).

במאמר זה מודיע רבינו איך יוכל האדם לבוא לדעת שלמה, והיא דעת של עולם הבא, שיוודע בבחירות שלמה שאנוכי ה' אלהיך, לדעת שכל מה שנעשה בעולם הוא יחוד אלוקותו ית', ואין בעולם

זמירות בלב היער

כ"מתים", ועדיין לא נחקק חוק המחייב לשלוח ילדים מתים לבית הספר...

בעיר קרימנצ'וג היו כמאה בתי כנסיות, אולם בזה אחר זה נסגרו כולם בגזירת השלטון. רק מתי מעט נותרו לפליטה. אחד מהם עמד בקצה העיר, סמוך לנהר, ושם היו בניו ה"מתים" של רבי משה בער דבקים בתורת החיים. למלמד נשכר יהודי ירא שמים ובעל מסירות נפש מופלאה, רבי משה דוד חסקלביץ שמו. שני פתחים היו לבית הכנסת: אחד פנה אל העיר והשני אל עבר הנהר. הילדים עמדו על המשמר בשני הצדדים, ואם הבחינו במכוננית משטרה מתקרבת מצד אחד - היו נמלטים במהירות דרך הפתח השני, ונעלמים כלא היו, שבים כביכול אל "עולם המתים"...

יהודים רבים התגוררו בקרימנצ'וג, אך מעטים מאוד הצליחו לעמוד בנסיון הנורא ולא לשלוח את ילדיהם לבתי הספר הממשלתיים. בקרימנצ'וג חיו אז רבים מאנשי שלומנו, שהתפללו ועבדו את ה' בבית מדרשם המיוחד.

מעשה פלא היה שגור בפי בני המשפחה והיה ידוע בין החסידים, ורבי משה בער עצמו היה מספרו: פעם אחת, במוצאי שבת בו שררה אפלה כבדה מחוץ ליישוב, נסעו כמה מאנשי שלומנו בעגלה דרך היערות הסמוכים לקרימנצ'וג, לצרכי משא ומתן. בדרכם היו מזמרים יחד את זמירות 'מלוח מלכה' וקולם התנגן בין עצי היער ומרחבי השדות.

כשהגיעו לזמר 'אדיד איום ונורא', ופתחו במילים אלו - נשמע לפתע קול מסתורי העונה לעומתם מתוך מעמקי היער: "בצר לי - לך אקרא!"

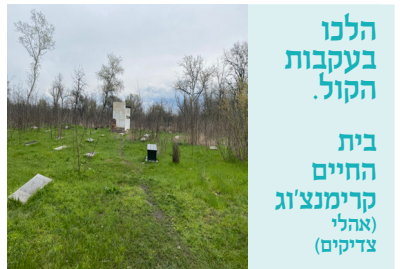
הנוסעים התפלאו מאוד. מי הוא זה המשיב להם מבין האילנות? הם המשיכו לשיר, ושוב נשמע הקול כשהוא משלים את מילות ה'בית' בשיר.

הם התקרבו לעבר המקום שממנו בקע הקול. ולפתע נעתקה נשימתם בקרבם: יהודי מוטל שם ללא רוח חיים. מת מצווה, שכפי הנראה נרצח בידי שוודים, הם זיהו אותו כאחד מבאי בית הכנסת שלהם.

מיד הבינו כי מן השמים סיבבו את הדבר כדי להביא את הנפטר לקבר ישראל בכבוד הראוי לו. נטלוהו רבי משה בער וחבריו עמם בעגלה, והביאוהו לקבורה בבית החיים שבקרימנצ'וג.

(ע"פ הספר 'בצילו של הרבי')

מיקי חסידי ברסלב בעיר קרימנצ'וג היה החסיד רבי משה בער רוזנפלד. יחוסו נשזר בשושלת תלמידי רבינו הקדוש מדור דור: אביו היה נכדו של רבי שמחה בן רבי שמואל יצחק אב"ד טשעהרין מגדולי תלמידי רבינו וחתנו של הרה"ק רבי אהרן מברסלב תלמיד רבינו. אמו מרת ציפורה ע"ה, היתה נכדתו רבי יעקב יוסף ליבורסקי תלמידו ומחותנו של רבינו הקדוש, וכן מצאצאי החסיד רבי נחמן מטולטשין תלמיד

הלכו בעקבות הקול. בית החיים קרימנצ'וג (אה"ל צדיקים)

מורהנ"ת. את ביתו הקים עם זוגתו מרת פיגא, בת רבי בן ציון קמינסקי, שהיה בן אחר בן הרבי שמעון מקרימנצ'וק, תלמידו הראשון ומשמשו הנאמן של רבינו הקדוש.

ביתם היה ספוג מסירות נפש. תחת עול השלטון הקומוניסטי חרפו נפשם למען שמירת התורה והמצוות, ובפרט למען חינוך ילדיהם בדרך ישראל סבא. אימת השלטונות ריחפה תמיד מעל ראשם, אולם גם מול הפחדים והאיזמים לא נשבר לבם. לימים סיפר רבי משה בער לחתנו, כי שמע בשם רבינו הקדוש, שבעקבתא דמשיחא יהיו זמנים שיחודי המוסר נפשו לחנך את בניו לתורה יחשב כאברהם אבינו בשעה שעקד את יצחק בנו על גבי המזבח. שיחה זו של רבינו היתה עבורו למקור כוח וחיזוק במלחמתו הקשה על נשמות ילדיו.

רבי משה בער התחבט רבות כיצד יוכל להציל את בניו מידי השלטונות, שכן החוק חייב לשלוח כל ילד לבית הספר הממשלתי, והוא בשום אופן לא הסכים להפקיר את ילדיו לחינוך הכפירה. לבסוף הגה רעיון מופלא ונועז. הוא הלך למשרדי השלטון והודיע כי בניו הגדולים... נפטרו. שהרי אמרו חז"ל: "אין התורה מותקיימת אלא במי שממית עצמו עליה", וכיון שכל רצונו שבניו יהיו חיי תורה באמת, הרי שלפי חוקי השלטון הם נחשבים

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת: מתי יתגלה עיקר גדולת הצדיקים והנשרים והנלוים עליהם? רק לעתיד ביום הדין הגדול והנורא. כי אז יראו הכל את גדלתם ותפארתם של הצדיקים והנלוים אליהם - אשריהם ואשרי חלקם. מה רב טוב הצפון להם: ליקוטי עצות צדיק סא

לחידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

באמת היו צריכים שיהיה להם כל היום התבודדות. כמה זמן האריך רבינו ז"ל בשיחה זו במעלת ההתבודדות? חיי"מ

הזוכה: כנריאל דן כהן בני ברק זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

איין בלעטל

אור העצה מה'דף היומ' בספה"ק ליקוטי הלכות

שבת קודש - דף קכ"ט

מה יש לכוון בשלש הפרשיות של קריאת שמע?

בשלש פרשיות של קריאת שמע אנו מגלים את הרצון של ה' בכמה דרגות. [א] מתחילה קוראים שמע, שאז מתגלה הרצון בכליות שיש מנהיג ומושל שמנהל את העולם ברצונו לבד, והוא כלליות קבלת עול מלכות שמים - כדוגמת חג ה'פסח'. [ב] אחר כך קוראים פרשה שניה שהיא קבלת עול מצוות, היינו מקבלים עלינו לקשר את כל הרצונות שלנו אל הרצון של ה' - לעשות רצונו יתברך - כדוגמת חג ה'שבועות'. [ג] אחר כך קוראים פרשת ציצית, שהטלית והציצית עוטפים אותנו ומחזקים אותנו בעניינותנו שנוכל להתחדש לרצות את ה', גם כשנפלנו בחטא העגל ולא היינו כרצון ה' - כדוגמת חג ה'סוכות'. ועל כן מזכירים בפרשה זו יציאת מצרים לעורר את אמונת הרצון שנתגלתה ביציאת מצרים.

יום ראשון - דף ק"ל

למה מתגבר עלי היצה"ר יותר מאחרים? כל מי שהוא גדול מהחבר שלו, יצר הרע מתגבר עליו יותר מאשר חבריו. כיון שהעיקר בעבודת ה' הוא הרצון, לכן המשמעות של 'גדול מחבירו' הוא שהרצונות שלו להשי"ת גדולים מאשר לחבירו. ומשום כך מובן שגם היצר הרע שהוא הרצונות הרעים מתגברים עליו יותר מאשר לחבירו.

יום שני - דף קל"א

מה משמעות הענין של הרלקת 'נר תמיד'? בספר המידות מובא: 'על ידי נר תמיד ניצולין משמד'. כי ה'נר' רומז להארת הרצון, וצריך להדליק את הרצון בהחלטה חזקה ש'תמיד' יהיה עם ה', יהיה איך שיהיה, וכאשר חזק בענין הרצון התמידי גם בכל מיני חושר, על ידי זה 'ניצולין משמד', כי ה'שמד' הוא היפך הרצון.

יום שלישי - דף קל"ב

מה יש לכוון בברכת התורה? כל עבודה צריך להיות בשני אופנים: א. בתחילה יש להתבטל אל ה'רצון' העליון

של ה', ולדעת שכל העסק שצריך לעשות הוא באמת הכל ברצון ה' ולא עליך המלאכה לגמור', ב. מתוך כך שמתבטל לרצון של ה', הוא מתעורר לעשות למעשה, לחטוף תורה ותפילה. ולכן צריך לברך 'ברכת התורה' לפני הלימוד בפועל, כי לפני שעושים למעשה, יש להתבטל לרצון העליון, ולזכור שהוא רצה בנו ובחר אותנו לעם, בלי שאפשר להבין למה דווקא לקח אותנו, ורק מתוך הביטול הזה יש לקום וללמוד למעשה.

יום רביעי - דף קל"ג

למה יש להודות לפני שמבקשים? בשביל להמתיק דינים יש מקורם עלולת ולהידבק ברצון העליון שהוא מנהיג הכל, ולכן יש להתחיל בדברי שבח והודאה כדי להיכלל באמונה שהכל ברצונו יתברך. ורק כך אפשר להמתיק את כל הדינים הנאחזים בעשייה.

יום חמישי - דף קל"ד

מהו הרחמים שצריך להשפיע על הרחוקים? המשכת 'רחמים' הוא לא רק התעוררות הרחמנות של ה' שיקרב אותם, אלא המשכת 'הארה גדולה' מעומק הרצון העליון של ה' שמשתוקק מאוד אליהם. כי ככל שידעו את עומק ה'רעוא דרעוין' של ה' שרצה בם, כך ממילא יהיה להם פדיון לנפשם, לגאול אותם ממקומם השפל.

יום שישי - דף קל"ה

האם ה'רצון' הוא עבודה השייך רק למצב מסויים?

ישנם שלשה דרגות כלליות בענין ה'רצון'. א. לאנשים כשרים בזמני עלייה, יש להאיר הרצון, לבל יוקינו בעבודתם, אלא יתחדשו לעשות עבודתם מתוך רצונות והשתוקקות [הארת יוסף]. ב. לזמני ירידה כאשר נשטפו כבר במי המכול ונפלו לכפירות, להאיר להם הרצון שה' רוצה בהם וממילא לעוררם להשתוקק לה' [הארת משה]. ג. גם לאחר שכבר התחילו להתחזק ברצונות, מתחדשים שוב ספיקות לערער הרצון, ואז צריך שוב להאיר להם להתחזק ברצונות, ולסיים התיקון בשלמות [הארת דוד - משיח].

מושגים בתורה ה' תניינא

השגות

קול רעם - גילוי כבודו

גילוי כבודו יתברך שנעשה מכל דבר שבבריאה הוא מעיקרי פעולותיו יתברך שבוה מתגלה השיר של תכונות השמים המספרים כבוד ה', ובכל חלק בבריאה כאשר מתבטל הקליפה המסתירה אותו מתגלה כבודו יתברך. אמנם כח גילוי כבודו יתברך שהיה מוסתר מאד ונעלם דווקא בתוך הרע, כאשר מתבטל ונופל ויוצא עצמות חיות הרע, שהיה עד כה אבוד ושקוע מאד בס"א שנשכח ונעלם שם, בצאתו עושה פרסום וגילוי כבודו יתברך מאד, שבוה מושרש הגילוי שלעתידי, והוא עיקר כח הגבורות הנוראות שנפעל על ידי כח הצדיקים, שכוחות הקדושה חוזרים ומתגלים שזה ענין הגרים ולכן כבודו יתברך שמתגלה על ידי זה הוא עליון מאד וכך מתגלה ידיעת ה' ביותר.

אלא הנהגת השי"ת שמסבב את כל מעשי הבריאה בכל פרט ופרט לטובה שלמה - להביאו לתיקון השלם, וזה נעשה על ידי ההתקרבות לצדיקים הנותנים לו דרך להסיר את עיונותיו המונעים ממנו דעת זו, כי על ידם זוכה להמשיך רחמי השי"ת להאיר לו דעת נוראה למעלה מהשגתו, בדרך של 'רצון שברצונות', ויחד עם זאת יזכה לזכך את כליו עד שיוכל להאיר הארה נוראה זו בכלי הנפש שלו, שגם במציאות חיייו יזכה לדעת שהכל הוא לטובה.

לדעת שהכל לטובה

[א] קְשָׁדִים יוֹדְעֵי שְׂכָל מְאֻרְעוּתֵי הֵם לְטוֹבָתוֹ.

התיקון של מאמר זה הוא תלוי בדעת, כלומר, שהאדם יכול לכוון למדרגה שיהא 'יודע' שכל מאורעותיו הם לטובתו. וכמו שיתבאר להלן (בענין 'תלת מאה גרבי משחא') שטועם מאור אין סוף, והארה זו נמשכת ויורדת אל ה'דעת' הפשוטה, ועל ידי זה מזדככת דעתו. ודעת זו היא לדעת שכל 'מאורעותיו' הם לטובתו, כלומר להאיר ידיעה זו ביותר בדברים שנדמה שהם במקרה, ודווקא אותם יזהר שלא לתלותם ביד המקרה, אלא בהשי"ת לבד, והוא עושה את הכל לטובתו [ועל כן נקט כאן לשון זו שאינה מצויה בדבריו]. וענין 'לטובתו' מתבאר להלן (אות ד), שהוא יודע שהכל מחמת אהבת ה', שאוהב אותו עד שמוכיח אותו, וכמו שיתבאר להלן.

חיים של 'מעין עולם הבא'

זאת הפְּחִיזָה היא מְעִין עוֹלָם הַבָּא

ענין 'מעין עולם הבא' אינו הרגשה בעלמא של תענוג ורוחי ואמונה נפלאה, אלא חיים הנמשכים לו ממדרגת 'עולם הבא', שהוא מדרגה של ספירת הבינה שכשהאדם זוכה לה הוא נדבק בהשי"ת בתכלית הדבקות (כמו שיתבאר להלן בענין הסתלקות משה). אבל עיקר עבודת האדם אינה לחיות במדרגה זו, כי אין זה רצון השי"ת, אלא שנחיה בזה העולם במדרגת עולם הזה, ונמשיך הארה בבחינת 'מעין עולם הבא'. ולתוספת הבנה נקדים להביא את דברי האריז"ל שהאריך בזה, שיש כמה מדרגות בהמשכת המוחין העליונים לתוך העולם, ועיקרם הוא שני מדרגות, 'עולם הבא' ולעתידי לבוא, עולם הבא הוא עולם שכבר נמשך כאן ועל כן נקרא 'עולם הבא' מלשון שהוא כבר בא עכשיו, כי אם אמנם בכל עת הוא נמשך במדרגה אחרת, ובזמן שהאדם בקטנות אינו נמשך כל כך, אבל תמיד הוא נמשך וממנו הוא כל חיות העולמות. אבל יש מדרגה הנקראת 'לעתידי לבוא', והיא מדרגה שאינה מאירה בזמן הזה אלא לעתיד לבוא בלבד [עייין כל זה בעין חיים] (שער מג פרק ג ובשער טו פ"ה ועוד) ובשער מאמר חז"ל מס' סנהדרין]. והענין יתבאר עוד להלן.

כְּמוֹ שְׂתַתִּיב "בְּה' אֶהְלֵל דְּבַר בְּאֱלֹהִים אֶהְלֵל דְּבַר"

לשון הכתוב 'בְּאֱלֹהִים אֶהְלֵל דְּבַר בְּה' אֶהְלֵל דְּבַר' (תהלים נו, יא), כלומר, על כל הנהגה שמתנהג עמי השי"ת אהללנו בשיר ותודה. ובפשטות מעורר רבינו לזכור בהשגחת השי"ת שהכל לטובתו, אפילו בעת צרה וצוקה. אכן רבינו שינה את סדר הכתוב, וביאר הענין, שאמנם פשטות הכתוב הוא ב'בְּאֱלֹהִים אֶהְלֵל דְּבַר בְּה' אֶהְלֵל דְּבַר', כלומר, שהאדם נמצא במצב של 'אלקים' והוא הופך אותו על ידי ההכלל למצב של 'הוי"ה'. אבל הצדיקים מגלים דרך נוראה איך לעשות זאת בפועל, על ידי שיחיה תמיד חיים של 'בְּה' אהלל דבר, לראות את חסדי ה' בכל עת, על השמים ועל הארץ על כל הטובות שעשה עמו מעולם, ואז גם כש'מתערב שרץ קטן בתפילתו' יכול להמתיק את הדין ולחזור 'לעבוד עבודתו תמה'.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' ד' - לקו"ת סי' ח' יש לפנות: yofamattar@outlook.co.il :בלשה ק' בשלוחה 6, בלשה ק' בשלוחה 5 לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי בקול השלשן 036171116, באידיש בשלוחה 6, בלשה ק' בשלוחה 5.

להאיר בתוך כלים

"בהעלותך את הנרות" (במדבר ח, ב).

'על שם שלהבת עולה, כתוב בהדלקתן לשון עליה, שצריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה. ועוד דרשו רבותינו, מכאן שמעלה היתה לפני המנורה שעליה הכהן עומד ומטיב' (רש"י)

כלומר, חז"ל דרשו לשון זו שלא נאמר בהדליק אלא בהעלותך בשני דרכים אחת היא על שם העליה שעולה במדרגות כדי להדליק ועוד על שם הלהבה העולה, שצריך שהאש תיתפס בנר כראוי עד שהלהבה תעלה מאליה.

ויש לפרש כי כשהאדם זוכה להארה שמימית שיש בה משום הרגשת קירוב לה', או הוא יזום פעולות ומתעורר לעבודת ה' וקירבת ה', צריך לנצל את רצון זו לעלות ולעלות ככל יכלתו, לתפוס את ה'אורות' והנרות האירים לו בתקופה זו ולכוננם לעליה.

אבל כידוע בענין "אורות" יש הרבה מאוד דמיונות, ואצל רוב אנשים ברוב המקרים, הדמיונות מביאים אה"כ לירידה ונפילה, כי אורות בלי כלים לא מחזיקים מעמד.

לכן צריך לעשות כלים לאורות, ע"י יישוב הדעת, חשבון הנפש, התבודדות תיקון המעשים, מעשים טובים, תורה ותפילה ובידיקה מתמדת, שאינו מרחף אלא הוא נמצא גם בב' גלגול על הקרקע, ולא מטייס בדמיונות כוזבים של גדלות □

וזה הפירוש הראשון המובא ברש"י, שצריך שהחשק והבעירה דקדושה להש"ת ולעבודתו תהיה קבועה בלב, ותהיה בבחינת 'עולה מאליה', כי ישנה בחינה של "כאילו" דהיינו של התלהבות מלאכותית, ויש בחינה של התלהבות אמיתית, וכן

עומק הפרשה

גם אתה כלי להשראת השכינה

ובנחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל

'מגיד שאין השכינה שורה בישראל פחותים משני אלפים ושתי רבבות (רש"י ורב"ק פג).

לכאורה ההתגלות דווקא בציבור גדול היא דבר פשוט ומקובל, שכן קבעו חז"ל כלל ברזל בהנהגת מלכות שמים 'מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא' (ברכות נח), כלומר, הש"ת מנהיג את מלכותו כדרך מלכי בשר ודם, וכשם שמלך גשמי אינו מתייצב למעמד אלא אם כן התאספו לקראתו נתינים רבים, כך הש"ת אינו משרה את שכינתו בגילוי אלא כשמתאספים יחד ציבור גדול.

אכן בדברי מהור"ת מתבאר עומק הענין וההבדל הגדול בין השראת מלכות ה' ובין מלכות בשר ודם, מלך בשר ודם לא ישתתף בכינוס של רבבות עניים ו'ארחי פרחי', הוא יעדיף להשרות את שכינתו על כמה אנשים מוצלחים מאשר רבבות פשוטי עם, כבוד מלכותו מתגלה דווקא על אנשים מוכובדים העושים את רצונו בשלמות, וכן מתכבד המלך ומתכבדת מלכותו.

אבל מלכות הש"ת היא דווקא בפעולות משתנות', כלומר דברים הנראים נפרדים ורחוקים ממנו, כי לכאורה במלכות שמים ככל שמתרבים האנשים כך הם מהוים סתירה למלכות ה', כי מהות מלכות ה' היא שאין עוד

בענין החשק לעבודת ה'.

לכאורה מהרע באורות בלי כלים הריואה שעובד את ה' באמת ובהתלהבות, אלא עבודה זו דומה למהלך על קצות אצבעותיו, שהרבה זמן לא יוכל להחזיק ככה, וכך הוא בעבודה בלי כלים לא יוכל להחזיק הרבה בלי שינה, פרוש מעולם הזה... משא"כ כשהשלהבת תעלה באמת מאליה, לפי כוחו ומדריגתו.

ועוד מרומז בפסוק זה שההתלהבות והאש דקדושה עם האורות, צריכים להיות בבחינת "אל מול פני המנורה", דהיינו בהתיעצות ובהדרכה של הצדיק, שהוא בחי' בוצינא קדישא (ע' בזה"ק בכ"מ), והוא פני הדור והדרו. כי לא כל התלהבות ותעברת הלב-היא מהקדושה, כי הרבה פעמים היא מהס"א ומעצת היצר הרע [וכן אכן וקנאות], והיצר הרע הוא שמפתהו לחיות ולהיות באורות ודמיונות, ובתעברת הלב בלי יישוב הדעת, וכן מכניסו לעולם הקנאות, כדי להפילו ולרסקו.

וע"כ טוב יעשה אם יתיעץ במי שראוי להתיעץ עמו, כדי שיהא שמור מצעדים פזיזים ומסוכנים לרוחניותו (ולפעמים הדבר נוגע גם לגשמיות, ולשלום בית, והיוני בניו ובנותיו, פרנסה, בריאות וכו').

והוא בבחינת מה שאמרו חז"ל (מגילה כד): 'הרבה צפוי במרכבה ולא ראו אותה מימיהם', וכן אמר רבינו נחמן מברסלב לאחד מגדולי הדור שכך לא רואים מלאך מט"ט, כך הרבה חשבו שהם כבר בשמים לפני כסא הכבוד ממש, און זיי חאפ"ן מלאכים (והושבים שתופסים וממשמשים מלאכים בידיהם), ולא היה ולא נברא. והרבה עליות שלא כסדר ובלי יישוב הדעת הסתיימו באסון רח"ל. וע"כ חובה להתיעץ עם מביני דבר, למען נלך בדרכי ישרים באמת, אמן ואמן.

מלבדו, אין דעה מבלעדי דעת ה', אין רצון עצמי בעולם מבלעדי רצון השי"ת, ולכן כשעומד אדם שיש לו דעה ורצון משלו הוא כביכול סתירה לכבוד השי"ת, סתירה זו מתגלה כפליים כשיש כאן שני אנשים בעלי דעות ורצונות משלהם, ובכפלי כפליים היא מתגלה כשיש כאן עשר ועשרים אנשים.

סתירה גדולה יותר למלכות ה' היא כשרצונם של האנשים הוא ממש הפך מרצון ה', הם אינם רוצים רק את מלכות ה' אלא חפצים באיזה תאוה רצון אחר, הן של היתר ופעמים אף שלא כדת רח"ל, נכשלים באיזה דיבור לשון הרע ודברים בטלים או איסור אחר ח"ו.

לכאורה ברואים כאלו אינם מעוררים השראת השכינה, אלא להיפך. אך כאן פעל השי"ת כח נורא ונפלא, והוא כח הצדיקים 'היודע איך לדצות את בוראו - שובה ה' (כמו שדרשו חז"ל על פסוק זה בדברים רבה ט, ב), הם המורידים את השראת השכינה על אנשים כאלו, ודווקא כשהם שונים ונפרדים לכאורה ממלכות השי"ת, לוקחים רצונות דקים וחבוים בעמקי הנפש בהם הוא ממליך עליו את עול מלכות שמים ודווקא בהם מתפאר השי"ת ומשרה את שכינתו על ישראל.

(ע"פ ליקוטי הלכות תפילת המנחה ז, נה; כלאי בהמה ד; כ)

חנוך לנער

יסודות החינוך ע"פ דעת רביז"ל

אשריכם שזכיתם להיות שמשים לפני המקום

איך לוקחים נער לעבודת ה'?

בפרשת השבוע מוצאים אנו שה' אומר למשה רבינו 'קח את הלוויים וטהרת אותם'. ולכאורה איך לוקחים בני אדם, וכי תפסם בכח, או קנאם בקנין עבדות, אלא מפרש רש"י, קח אותם בדברים, לפתותם לשרת לפני ה'. כי היות ועיקר האדם הוא לא הגוף אלא השכל, לכן אין שייך בו לקיחה, אלא על ידי פיתוי דברים. ולכן אמר ה' למשה קחם בדברים, וכך אמור להם: אשריכם שזכיתם להיות שמשים לפני המקום'.

כשרוצים לקחת נער ולהכניסו לתורה ועבודת ה', לא שייך לקחתו בכח כמו קנין עבד, אלא לקחתו בדברים: 'אשריך שזכית לשמש את הבורא', לדבר לפניו דברי חזקת עד כמה הוא נצרך למעלה, ועד כמה הוא לא איזה בורג קטן בתוך מערכת שלימה.

ומעניין שלפני מצוות 'קח את הלוויים' נסמך בפרשה מצוות 'בהעלותך את הנרות', ופירש רש"י 'שתהא שלהבת עולה מאליה'. כי לעורר נשמה ישראלית לעבודת ה' הוא ממש כדוגמת עבודת הדלקת הנר, כי הנשמה היא כמו נר, כמו שכתוב 'נר ה' נשמת אדם'.

וכמו שסיפר מחנך אחד, שעמד בנר השמיני של חנוכה יחד עם כל המשפחה, וביקר ברכות הדלקת נרות החנוכה, וכך כשעומד מוקף בבני משפחתו, הוא עמד עם נר השמש, וניסה להדליק את הנר, אך משום מה הפתילה היתה בבחינת 'קשה עורף', ולא נדלקה, וכך עמד כמה רגעים וניסה לדחוק את הנר אל תוך הפתילה שתדלק מהר יותר, ולא נשאר לו ברירה אלא לעמוד בסבלנות עם נר השמש על הפתילה, להמתין ולהמתין עד שתרכך אותה ותסיר את המונע, עד שלאחר קצת זמן התחיל לעלות איזה ניצוץ של אור ולאט לאט עלתה השלהבת מאליה.

אמנם כל המעשה הזה לקח כמה רגעים קטנים, אבל כשכל המשפחה מסביב בדממה, אלו רגעים ארוכים של סבלנות. ולראשונה הבין את המשמעות 'שתהא השלהבת עולה מאליה', ואמר לעצמו: אילו הפתילה היה בחור מהישיבה, הייתי גוער בו ודוחקו להידלק, אבל כיון שמדובר בפתילה ואין עם מי לדבר, פשוט הנחתי את האש על הפתילה בסבלנות עד שהשלהבת התחילה לעלות מלמטה למעלה.

כי העלאת הנרות, והעמדת שבט לוי - אלו נערי ישראל להכניסם לעבודת ה', הם ענין אחד. לקחת אותם בדברים, לעמוד מעליהם עם הנר והאש, כך הכל בהגדרה של 'שמש' ולא בהתנשאות ח"ו, ולהשתדל להאיר בהם קצת אור מהתורה, שיחה ועוד שיחה ושוב שיחה, עד שאולי יתחיל להידלק משהו מבפנים, אין ברירה אחרת, אין על מי לנעוץ, אי אפשר לדחוק את השעה ולדחוק בחזקה את ה'שמש' על הפתילה הממאנת להידלק, רק להמתין ולרכון עליהם בסבלנות מרובה, בהתמדה ובעקביות, עד שיתרכך לבבם, לקחת את עצמם לה'.

◆ **אומן:** אלפים רבים שהו סביב ציון רביה"ק זיע"א באומן בימי חג השבועות הק' העל"ט. וזאת על אף תלאות הדרך המרובות עקב המלחמה שם והגבולות היבשתיים, ולמרות שאין ציווי מרבינו על כך. אשרינו! | במקביל, הכנסת האורחים הקבועה באומן "נחל נובע" מרחיבה את שיערה ברכישת ציוד חדש ומקצועי הכולל תנורי וסיירי ענק, להחיות עם רב. להלן פרטי ההתקשרות לתרומות ולאוסף מוצרי יסוד שהובאו מהארץ: הרב גלעד אטש הי"ו, מוקד 'רב הושיע': 035499080.

◆ **אָמִין:** בהכנסת האורחים הגדולה בעולם "אָמִין" באומן, כבר פועלים במרץ לקראת ימי ר"ה הק' הבעל"ט, כשבמקום נצפים מכולות רבות פרוקות במקום. ניתן להזמין שירותי קייטרינג מלאים מעל 50 איש, כולל משלוחים. ליעוץ והזמנות: 0733903333.

◆ **תיקון טעות:** הארגון המסייע בהקמת ותחזוקת עמודות מכירת ספרי רבינו ז"ל, הוא ארגון "אור עולם" (ולא "אור הנעלם" כפי שפורסם בטעות). מספרם ליצירת קשר: 033134250, שלוחה 4.

◆ **עדכון:** בימים אלו הררשמה ל"דעם רבינ'ס בית חינוך לבנות" (אידיש) עטה"ק בבית שמש, לשנת תשפ"ז בעיצומה, לגני א' ב' ג' וכן חובה. לביוררים וקבלת טופס הררשמה: 0583243361.

יור"ע י"י מכוון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למועדים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישת נצט"ח עלה לתרומה, בנק
מדינת ישראל, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

זוהו: "בהעללתך את הנרות" פשתרצה להדליק ולהעלות את הנרות הקדושות שהם בחינת נפשות ישראל שיבערו לה' יתברך ונרם יהיה הולך ומאיר בכל מיני השנה, "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות", פני המנורה זה בחינת הצדיק שהוא בחינת משה שהוא בחינת פני המנורה, שכל המנורה הטהורה שהם כלל נשמות ישראל מאירים ממנו, פי הוא שרש כלם, ועל כן נקרא פני המנורה: ליקוטי הלכות, ברכות השחר, ה, מד,

יהלום

כי תקח הרצון היא בחינת אור ונר, שמאיר להאדם בכל מיני השנה וצלמות:

המצוות והלימוד תורה של היום, והאם תיבות התפילה שהתפללתי אליו ושרתי לפניו שירות ותשבחות מצאו חן בעיני ונכנסו כביכול אל לבי.

אם אני כבר חושב מהשי"ת, למה לחשוב מעצמי ומהחן שיש לי אצלו, למה לא לחשוב פשוט, לזכות לעשות רצונו, ולשמח אותו?

כיון שהתכלית הוא להתייחד עם ה' בבחינת 'שייש עליך אלוך' כמושח חתן על כלה', לכן בהכרח להכניס את עצמנו בתוך הסיפור, לא רק כאדם חיצוני שנותן מתנות לחבירו, אלא מתוך הרגשה שה' בוחר בי וציווה אותי כי רוצה להתייחד עמי דייקא. וכמו החתן ששמח בכל דבר מאכל שהכלה מכינה, לא רק מחמת עצם המאכל, אלא בעיקר מחמת שאשתו הכינה זאת, כך גם השמחה של ה' במצוות הוא בעיקר מכך שאנו עשינו זאת. ועיקר השמחה השכינה שיורד בכל מצוה הוא מה שאנו מחפשים למצוא חן בעיניו. וכל מחשבה כזו שאנו מתקשטים לפניו במצוה בכדי למצוא חן בעיניו, זה בעצמו מעורר למעלה רצון וחשק אליו.

למה כל כך חשוב להרגיש מאושר בעצם היהדות?

שמחת היהדות הוא לא תוספת של חסידות, אלא הוא עצם הקשר שלנו עם ה'. איזה הרגשה יש לחתן כשהכלה אינה שמחה מהחתונה, אף שהיא עושה כל מה שמוטל עליה לעשות בבית.

איך זוכים לשמוח ולהרגיש מאושר בשמחת יהדותנו?

לא להיות עסוק רק כמה מצוות עשינו, וכמה עסקנו היום בתורה. אלא להשתדל להכניס מחשבות מכך שיש בורא עולם שאליו אנו עושים מצוות ואליו אנו לומדים בתורתנו.

וכי לא צריך להיות טרוד במשך היום לבדוק האם אנו ממלאים את תפקידנו?

'עבד' צריך להיות טרוד האם עושה מה שמוטל עליו. אך יהודי אף שבוודאי צריך לבדוק אם עשה את המוטל עליו, בכל זאת עיקר מחשבתו צריכה להיות, איך אני מוצא 'חן' בעיני ה'. לעמוד בתנועה של חן והשתוקקות להתייחד עם ה'. וכשעושים חשבון נפש, החשבון הוא לא מול עצמי, האם מלאתי חובתי, אלא האם מצאתי חן בעיני על ידי

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

הלכות הפרשת חלה

א. מיעד לאפיה ולא לבשול או טגון.
ב. שיהיה בו מים או שאר נוזלים משבועה משקים האמורים בחז"ל שיכרסו להלך, אבל לא פשעושי רק עם 'מיין פרות'.
ג. שרוב המרכיבים שיש בצק יהיה קמח, אבל לא פשרב המרכיבים הם דברים אחרים.
ד. שיהיה בצק מוצק/גושני [=בלילה עבה] ולא נוזלי [=בלילה רכה].
ה. שיהיה בו 'תאר לחם'.
ו. ואם חסר אחד מתנאים אלו, אזי יש שפטור לגמרי מהפרשת חלה, ויש שפירשיים אבל לא מברכים, כפאטר יבאר להלן.

סעיף ד - דיני בצק המיעד לאפיה בשול וטגון

א. בצק המיעד לאפיה לחם ושאר מאפה שמורים, עגיות, מצות וכל היומה לזה, חייב בהפרשת חלה. כי הצק הוא מוצק/גושני ומיעד לאפיה ואכן אפיהו.
ב. אבל בצק המיעד לבשול או טגון [כגון ספגות או קישקע לצ'אליט], צריך להפריש חלה אבל בלי ברכה (בשריע שכתב ב נספח שא"צ להפריש כלל, אך הש"ך סק"ד חושש לדעת המחייבים, ולכן יש להפריש בלי ברכה: לקט העומר ד. ה. בן איש חי, ב ס"פ שמיני ד. ועד פוסקים). אמנם תערכת נוזלית שיש בה קמח שמוטגנים או מבושלים, פטורה לכל הדיעות.
ג. בצק שמוטגנים או מטגנים ואחר כך אופים אותו, אזי אם לא היה ראוי לאכלה לפני האפיה, חייבים להפריש חלה.
ד. גדר אפיה טגון ובשול:
(א) אפיה היא לאו דוקא בתבנית בתנור, אלא גם: בסיר פלא. בסיר בתנור.

סעיף א - סוגי הקמח החייבים בהפרשת חלה

רק בצק העשוי מקמח של חמשת מיני דגן, חייב בהפרשת חלה, והם: חטה, כסמין (לא פסמות, שיהיה מין קטניות!), שבילת שיעל, שיפון, שעורים, ואין הגבל בין קמח רגיל או קמח מלא, אף יש באלו שניים בכמות הקמח הנצרך לחייב הפרשת חלה. ובדרך כלל אין הגבל אם הפרכה על המאפה הוא 'המוציא' או 'מזונות'. אבל בצק העשוי מקטניות או שאר דברים, כגון קמח: תפוח אדמה, תירס, סויה, ארז, שקדים, אינו חייב בהפרשת חלה כלל.
סעיף ב - בצק העשוי מפמה סוגי קמח א. אם הם מהמינים המוזכרים בחלה האמורים לעיל, חייב בהפרשת חלה אפילו כשאין בכל סוג קמח לבדו שיעור חלה, אלא יש שיעור חלה רק בצדדיו של סוגי הקמח הנמצאים בצק.
ב. אף על זה כשערבו סוגי קמח שונים ביחד, אבל אם יש פמה סוגי בצק שכל אחד הוא ממין אחר של חמשת מיני דגן האמורים - יש לשאל לרב אם בהצקות מצטרפים זה לזה לשיעור חלה, ובפרט אם ערבו את סוגי הצק ממש ביחד. וכן לשאל אם יכולים להפריש מבצק זה על זה.
ג. אבל אם ערבו קמח המחייב בחלה עם קמח שפטור מחלה, אזי אם בסוג הקמח המחייב בחלה יש 'שיעור חלה', והוא גם הרב המרכיב בצק, חייב בחלה. אבל אם אין בו שיעור חלה או אינו הרב, יש בזה פמה חלוקי דינים, ויש לשאל לרב.
סעיף ג - סוגי בצק המחייב בחלה בצק החייב בהפרשת חלה הוא כשיהיה בו תנאים אלו:

דפון יעובד תחת